

Pat Cadiganová

Hezounkovo převtělení

(Pretty Boy Crossover)

Nejdřív se začneš dívat na video. Potom si na něj zvykneš. Začneš ho žrát. A pak se i z tebe stane video.

Evangelium podle Vizualního Marka Obdivuj, nebo buď obdivován.

Hezounkovo krédo "Kdo tě udělal?"

"Myslíš v poslední době?"

Číro u dveří se usmívá a měří si ho pohledem. "Ty můžeš dovnitř. Ale jenom ty, chápeš? Nezkoušej propašovat žádný kamarády, jasný?"

"Jasný. Nejsem blbej. Nemám žádný kamarády."

Pankáč se šklebí a nahýbá se k němu. "Hezounek jako ty a nemá žádný kamarády?"

"Na tomhle světě žádný." Tlačí se dovnitř kolem Číra a ignoruje jeho pomlaskávání. Rád by mu přerazil nos a úlomky kostí mu zarazil až do mozku, ale poslední dobou se snaží zlepšovat své sebeovládání a navíc si není jist, zdali zmínky o úlomcích kostí v mozku nejsou jenom vymyšlené. Je Hezounek, je mu už šestnáct, dnešní večer pro něj může znamenat poslední šanci.

Klub má jméno Rachot. Pro čouda klidu se nemůžeš vytratit ani na záchod, všechno je napumpovaný bengálem. Chceš se před ním schovat? Proč? To nemá vejšku. Ale Hezounek se naučil přemýšlet mezi údery bubnu. Je to jako kličkovat mezi kapkami deště, aby jeden nezmok, ale on to dovede. Tenhle Hezounek prostě přemýšlí pořád - pořád. Hlavou se mu honí podvrtné myšlenky (přemýšlí tolik, že v šestnácti zná slovo podvrtný, i když je Hezounek). Přemýšlí o věcech jako kolik Einsteinů zemřelo hladem a žízni pod žhavým africkým sluncem a proč si člověk nevzpomíná na to, jak se narodil, nebo proč je hudba vlastní každé kultuře, a zvláště kolik se děje věcí, o kterých nic neví a jak by se o nich mohl něco dovědět.

A celou tu dobu, zatímco mu hlavou běží jedna věc za druhou, se dívá kolem sebe. Zdálo by se, že snad ani není řeč o skutečném Hezounkovi, ale právě to je jeden z důvodů, proč ho chtějí. To, že je Hezounek, je další a díky němu ho už mají napůl v hrsti.

Ví o nich všechno. Každý o nich ví a každý by si přál, aby se zastavili, znovu se podívali a vytáhli kartičku, která říká, ano, vidíme určité možnosti spolupráce, přijďte prosím ve všední den v úředních hodinách na následující adresu na pohovor. Každý po tom touží, jen tenhle Hezounek ne. Jednou dostal za noc pět navštívenek a všechny je roztrhal. Ale přesto je tady, pořád jako Hezounek. Přemýšlí dost, aby věděl, že vlastně klame sám sebe. Že je rád Hezounkem a že se mu líbí, že za ním lezou a že ho nakonec stejně dostanou a že to je móóóó špatný. Myslí na to s mrazením v zádech. Móc špatný. Moc špatný právě pro něj, protože on o to, Bůh je mu svědkem, nestojí, ne. Ne a ne. Je tím nejpodivnějším žijícím Hezounkem dnešní noci a nocí vůbec.

Je stále ještě živ a stojí v klubu, kam se teď mohou dostat už jen ti nejhezčí Hezounkové. S Kostmi je to jednoduché, musejí dát do hry víc. Musejí být víc než jen Hezké. Hezounkové dávají přednost samostatnosti, ne, díky, nechci s ničím pomoci! Ale pro tohoto Hezounka neznamenaají nic ani Kosti, ani dívky jiného druhu. Alespoň v poslední době, i když už začal přemýšlet o tom, jak dlouho mu to ještě vydrží. Dva roky? Možná o trochu víc? Po třech bude sichr konec a Číro u vchodu mu plivne do ksichtu, jen ho zmerčí.

Pokud ho nedostanou.

A kdyby ho opravdu dostali, nikdy nebude konec a on může být kdykoliv, kde se mu zachce, a kdekoliv, kde bude v té chvíli pupek vesmíru. Slibují neomezený příděl vysílacího času, když máš volno, nekonečnou špičkovou sezónu a nekonečné mládí. Nebe Hezounků. Aby ses tam dostal, nemusíš podle nich ani doopravdy zemřít.

Pohlédne nahoru na diskdžokejův pult daleko nad hlučícím trsajícím davem na parketu. Pořád ještě se jim říká diskdžokejové, i když už dávno neexistují desky, jsou jen čipy, ale je na nich o moc víc než jen zvuk. Je to fantastický superprogram, říkali mu, absolutní špica, procházka odtud do čtvrtého rozměru. Podezřívá je, že ty kecy mají od vometáků, kteří jim dělají nadháněče v naději, že jim bude milostivě uděleno slyšení, když se jim podaří vypíchnout někoho šikovného. Nikdo neví, jaké to skutečně je. Snad jen ti, kdo už tam jsou, ale těm se nejspíš nedá věřit. Možná, že ve skutečnosti už nejsou. Tedy ne doopravdy.

Diskdžokej vidí jeho Hezkou tvář a poznává ho, i když už je to dlouho, co tu byl naposledy. Chtěl si od nich udržet odstup, ale byl v tom i strach, že ho zabiják u dveří třeba ani nepustí dál. A tak nakonec samozřejmě musel přijít, aby se ujistil, že ještě může dovnitř, aby viděl na vlastní oči, zdali ho ještě někdo chce. Jaký by mělo smysl být Hezounkem, kdyby ho nikdo neobdivoval a neobléhal? Dokonce i teď si je téměř jist, že cítí, jak se kolem něj přeskupuje celý sál. Diskdžokej to jen potvrzuje tím, že zvedá čip a ukazuje jím doleva.

Ti lidé dřepí na kaširovaných schodech před obrazovkou a připomínají mu holuby, kteří kují pikle, aby ovládli svět. Nedívá se na ně příliš dlouho, aby je nenapadlo, že si s nimi chce popovídat. Ale když se obrací, jeden mladík vstává, starší muž a žena jej stahují zpět.

Předstírá, že ho zaujaly postavy podepírající boční stěnu. Jsou mezi nimi Hezouni i Kostí, někteří vypadají nerozhodně, jiní jako pracháči a další zas působí bizarně nebo jako případy pro dobročinný útulek. Všichni si ho všimli a pózují, aby si je mohl důkladně prohlédnout.

Pak konec místnosti ožívá barvami a zvuky. Těla tančí a klopýtají zpět, dál od obrazovky, kde se v rytmu hudby formují obrazy.

Uvědomuje si, že to je Bobby.

O chvíli později už se na obrazovce objevuje pět metrů vysoká Bobbyho tvář. Je dokonce Hezčí, než když žil mezi smrtelníky. Pohled na Bobbyho superhezkou tvář ho naplňuje vztekem, strachem a takovým pocitem ztráty, že by nejradši praštil každého, kdo by vyslovil Bobbyho jméno bez jeho souhlasu.

Bobbyho krásné šedé kočičí oči pátrají po místnosti. Říkali mu, že po změně, když se ocitneš na druhé straně, se zbystrí smysly, ale on si stejně není jist, jak by to mělo fungovat. Bobby na obrazovce vypadá tak trochu jako slepec. Pár lidí Bobbymu zamává - jsou to burani, které sem pouštějí, aby ti ostatní mohli plně vychutnat, že jsou v obraze - ale Bobbyho oči pomalu kloužou sem a tam, tam a sem, až se zastavují a dívají se přímo na něj.

"Ach..." šeptá Bobby. Táhne to dlouze a do ztracena. "Áááááách."

A on útočně zvedá bradu a vrací Bobbymu pohled.

"Nebudeš muset zemřít," říká Bobby hedvábným hlasem. Jeho slova podmalovává bouřlivá hudba. "Je tu krásně. Sny mohou být tak skutečné, jak jen chceš. A kdybys chtěl, můžeš být se mnou."

Ví, že reklama není namířena jen na něj, ale to není důležité. Tohle je Bobby. Bobbyho hlas ho zaplavuje, hýčká, hladí a má příchut' pokušení. Večer před Bobbyho odchodem mu to Hezounek zkoušel vymluvit, ale věděl, že je to marné. Kdyby ho odmítli, Bobby by se zabil stejně jako kdysi Franco.

Ale teď bude Bobby žít věčně, pokud věříte tomu, co oni říkají. Hudba zesiluje, ale Bobby z něj nespouští oči. Vidí, že Bobbyho rty vyslovují jeho jméno.

"Opravdu mě vidíš, Bobby?" říká. Jeho hlas nemůže být v přívalu hudby slyšet, ale jsou-li Bobbyho smysly tak vylepšené, třeba mu rozumí i tak. Pokud ano, neodpovídá. Hudba je nadupaná verze písničky, kterou Bobby pouštěl k večírkům "hurá do bezvědomí." Obrovská Bobbyho tvář se rozplývá, místo ní se objevuje sám Bobby v nadživotní velikosti a tančí líc, než by kdy skutečný Bobby dokázal. Září ve víru tance v ulicích, na střechách domů a na plážích. Pozadí není nic moc, ale Bobby nikdy neměl moc fantazie, nikdy nechtěl letět na Mars nebo na Jižní pól, vždycky jen do nejmódnějšího klubu. Býval rád exotickým zjevem v šedých kulisách a líbí se mu to i dnes. Rád se vystavoval pohledům. Chtěl být obdivován, uctíván, pronásledován. Jasná páka, tohle je Bobbyho nebe. Teď se na něj bude dívat celý svět.

Pozadí na obrazovce se mění z ulice na klub, tenhle klub, jen o něco větší, lepší, s ještě lepší partou a Bobby trsá s nimi. Půlka skutečných návštěvníků zapomíná tančit. Valí oči na Bobbyho a doufají, že se objeví vedle něj na videu. Jasan, nechat se namíxovat do kombinovaného tanečního klipu, to je sen.

Jeho pozornost opět zabloudila ke kaširovaným schodům, které nikam nevedou. Pořád tam ještě sedí jediní lidé, kteří se dívají na něj místo na Bobbyho. Žena vypadá v červeném plastickém pytlí přestárlé a pohrává si s malou kartičkou.

Hezounek se znovu podívá na Bobbyho. Ten zase tančí a dívá se přitom na něj, nebo to alespoň tak vypadá. Jeho rty se nezvučně pohybují, ale artikuluje tak přesně, že se dají číst slova: Takhle můžeš vypadat i ty. Nikdy nezestárnout, nikdy se neunavit, nikdy nelovit poslední šanci. Nic se ti nemůže stát, když nebudeš chtít. Můžeš to být ty. Ty. Ty. Bobbyho ruce na něj ukazují v rytmu hudby. Ty. Ty. Ty.

Bobby, můžeš mě opravdu vidět?

Bobby se najednou rozesměje, otočí se a trsá dál.

Hezounek vidí Číra ode dveří, jak se prodírá davem, odstrkuje lidi, kteří mu zaclánějí, a začíná být zvědavý. Číro míří rovnou ke schodům, kde mu hned dělají místo a hladí ho po nepoddajném hřebem rudých vlasů uprostřed hlavy, jako by vítali oblíbeného psíka. Pankáč vypadá spokojeně jako profesionální žrout po vítězství v závodech v hltavosti. Hezounek přemýšlí, co mu asi slíbili, aby ho pustil dovnitř. Možná nějakou krátkodobou smlouvu. Možná i kamerové zkoušky.

Teď se na něj dívají všichni společně. Odvážně se dotkne vysoké dívky, která tančí poblíž a připojí se k ní. Holka mu věnuje úsměv a vkročí mezi něj a ty lidi, čistě náhodou, ale přesto je jí hluboce vděčen. Má přes kožené šaty průhledný cár jako tanečnice ze starých filmů. Má přes metr osmdesát a s takovým nosem nemůže být krásná, dokonce ani pohledná, ale pustili ji dovnitř, aby si užila. Pravděpodobně to netuší, nejspíš nerozumí ničemu z toho, co se kolem děje, a nikdy to nepochopí. Proto jí odpouští i příšerné oranžové vlasy.

Při derviši se o něj nevěšmavě otře Drsnák, aby si potvrdil svůj status. Drsnáci se nezměnili po víc generací, než si kdo pamatuje. Jako by to byla pořád tatáž parta rváčů v kožených bundách s řetězy, která si razí cestu časem. Drsnák netančí v páru. To Drsnáci nikdy nedělají. Ale tenhle by se mohl hodit, kdyby šlo do tuhého.

Dívka usilovně tančí a usmívá se na něj. Hezounek jí vrací úsměv a posouvá se kousek doleva, aby si ověřil, zdali se na něj Bobby nedívá. Stále si ještě není jist, zdali Bobby vidí nebo ne. Scéna za Bobbym je pořád ještě dvojníkem jejich klubu, který frčí víc a víc. Hudba se stále vrací k prvnímu motivu. Pak Bobby pokyne jako Bůh a on vidí sám sebe. Tančí vedle Bobbyho, Hezčí, než kdy může být, přesně jak slibují. Bobby se nedívá na

fantóma, ale tam, kde skutečně je, a jeho rty se znovu dávají do pohybu. Kdybys chtěl, můžeš být se mnou. A ona taky.

Jeho vysoká partnerka se objevuje hned vedle jeho vlastního přízraku. Je také vylepšená, i když to není žádná Kost, dokonce není ani obyčejně hezká. Skutečná dívka se otáčí, vidí se a nelze přehlédnout nadšení v její tváři. Na minutu nebo dvě je královnou parketu. Pak Bobby posílá její obraz pryč a zůstávají jen oni dva. Dva Hezounci, kteří tančí nocí, soukromý tah, kam nemají cizinci přístup. Takové to bývalo kdysi ve skutečnosti, jen oni dva a noc. Hezounek vzpomíná.

"B-b-bobby!" volá a znovu se zakoktá. Zdá se, že Bobbyho tvář sebou škubla, jako by konečně něco zaslechl. Zapomíná na celý svět, na dívku, na Drsňáka, na Číra i na lidi na schodech a razí si cestu k obrazovce. Lidé se před ním rozestupují jako Rudé moře. Vrhá se kupředu k Bobbymu a nedbá, jak to asi vypadá. Co o tom kdo může vědět! Nepamatuje se, že by za celých dlouhých šestnáct let svého života zaslechl někoho prohlásit, mám rád svého přítele. Ani Bobby, ani on sám nic takového nikdy neřekl.

Dorazí k obrazovce a přilepí se na ni s tváří opřenou o sklo. Nemůže to vidět, ale teď se Bobby jistě dívá přímo na něho. Bobby nikdy nepřestane tančit.

Přichází Číro a odtrhává ho. Ostatní se přidají a táhnou ho pryč. Vysoká dívka ho pozoruje s tváří ženy, která žije v bytě hned nad Popelkou a nosí střevíčky stejného čísla, pak pohlédne na obrazovku s touhou v očích. Bobby mává na rozloučenou a odchází.

"Proces je samozřejmě nevratný," říká starší muž. Jeho ocelově šedé vlasy mají pečlivě odměřený modravý odstín. Měl dost rozumu, aby se neoblékl podle poslední módy.

Usadili ho do lenošky a na dosah ruky položili táč s občerstvením. Pravděpodobně by mě pleskli přes ruku, kdybych po něčem sáhl, napadlo ho.

"Jakmile jednou z něčeho vydestilujete čistou informaci, nedá se to prostě obnovit znovu v primitivní formě," vysvětluje žena s úsměvem. V primitivní formě. Pokud si to doopravdy myslí, měl by se jich začít bát. Říkala to Bobbymu také tak? A netoužil pak po změně tím víc?

"Možná, že není vyšší formy existence než žít jako rozumná informace," pokračuje žena. "i když nás ještě čeká mnoho výzkumu, než budeme moci nabídnout konverzi v širším měřítku."

"Jo?" říká on. "A vědí to i oni? Bobby a ti ostatní?"

"Tím si nemusíme lámat hlavu," říká mladší z mužů. Vypadá, jako by stále ještě nemohl přenést přes srdce zármutek, že už vyrostl z dětských střevíčků. "Systém je vypracován dokonale. Gréta chce říct, že bychom chtěli zkoumat možnosti dalších aplikací této nové formy existence."

"Proč to nezkusíte sami, když je to tak fantastický?"

"Některé věci se musí dělat tady," říká žena kousavě. "Jenom aby..."

"Gréto." Starší muž potřásá hlavou. Žena si přihlazuje dozadu sčesané vlasy, jako by se tím chtěla uklidnit, a odchází stranou.

"Až se Bobby unaví tím vystupováním v klubech, máme s ním jiné plány," říká. "Dokonce už teď ho učíme. Přidáváme k jeho základní konfiguraci nová data..."

"Chcete říct, že už to není Bobby, co?"

Muž se směje. "Samozřejmě, je to Bobby. Copak vy se změníte v něco jiného vždycky, když se naučíte něco jiného?"

"Můžete dokázat že ne?"

Muž si ho měří pohledem. "Podívejte. Vy jste ho viděl. Byl to Bobby nebo ne?"

"Viděl jsem na obrazovce klip, kde Bobby tančil."

"Je to Bobby a zůstane jím, ať se skládá z barevných bodů na obrazovce nebo se vydá jako svazek vln na druhý konec vesmíru."

"Tak co s ním tedy chcete dělat? Poslat ho někam jako telegram? Někam na konec vesmíru?"

"Mohli bychom, ale máme jiné plány. Snažíme se ho uvést do problematiky vyšších dimenzí. Takový, jaký dnes je, by mohl prolomit bariéry třírozměrné existence a stát se průkopníkem nových prostorů."

"Jo? A jak si myslíte, že ho přinutíte, aby to udělal?"

"Přesvědčíme ho, že to je bezvadná zábava."

Hezounek se rozesměje. "Tak to je fakt dobrý, jo. Bezva zábava. Dostaneš se na vyšší úroveň existence a otevřeš si tam klub, kam mají přístup jen ti, kdo nejvíc frčí. To sedí."

Tvář staršího muže ztvrdla. "Ale po tom vy Hezounekové právě jdete, ne? Zábava, že ano?"

Chlapec se zatím rozhlíží. Místnost musela být za starých časů, kdy kapely ještě hrály živě, šatnou nebo něčím podobným. Někde nad hlavou slyší slabý hluk z klubu, ale nedokáže rozpoznat, zdali je ještě na programu Bobby. "Tomuhle říkáte zábava?"

"Ten čuráček už mi leze krkem," zvonivě ho přerušuje dáma. "Zahazuje šanci, kvůli které by jiní byli schopni zabít..."

Hezounek se nezdvořile ozve. "Jó, všichni bychom zabíjeli, aby z nás byl klip na čipu. Myslíte si, že opravdu věřím, že je Bobby skutečný? Jenom proto, že jsem ho viděl na obrazovce?"

Starší muž se otáčí k mladšímu. "Zavolej, ať sem propojí Bobbyho." Pak se otáčí i s křeslem k pěkné moderní obrazovce zapuštěné do betonové stěny.

"Bobby tu bude hned. Pak vám může sám říct, zdali je skutečný, nebo ne. Bude vám to tak stačit?"

Hezounek se upřeně dívá na obrazovku, ignoruje muže a čeká, až se objeví Bobbyho tvář. Jako by se opravdu obtěžovali a pravidelně tak s Bobbym komunikovali. Stačí nahrát správná data do paměti a Bobby tomu bude věřit. Chlapec se neklidně zavrtí. Najednou ho napadá, jak daleko by se mohl dostat, kdyby byl dost rychlý.

"Můj chlapče" říká Bobbyho sladký hlas z reproduktorů po obou stranách obrazovky a on se musí přinutit, aby zvedl oči a podíval se na Bobbyho, který se na něj pomalu začíná objevovat. Sedí v úplně stejném křesle a vypadá mírně vyčerpaný, jako by se skutečně právě vrátil s parketu. "Před chvílí jsem tě viděl nahoře. Už jsi tu dlouho nebyl. Vo co kráčí?"

Chlapec otevírá ústa, ale nevychází z nich žádný zvuk. Bobby se na něj dívá s nekonečnou trpělivostí a pochopením. Je tak Hezký! Jeho vlasy teď mají ten správný odstín, nejsou suché od šampónů a barev, pleť hladká, dokonalá a zářivá jako u anděla. Anděl na jednu noc, jak se zpívá v jedné staré písni.

"Můj chlapče" říká Bobby. "Vypadáš, že jsi zapomněl řeč. Stydíš se nebo už jsi tuhej?"

Hezounek zavírá ústa a nadechuje se. "Nelíbí se mi to, Bobby. Takhle se mi to vůbec nelíbí."

"To víš, že ne, miláčku. Jsi zvyklý se dívat a ne jenom být sledován, proto máš takový pocit. Nech se nalejt na sezónu nebo na dvě a změníš názor."

"Tobě se opravdu líbí, Bobby, být jenom bludičkou na čipu?"

"Bludičkou na čipu? Ty vole! Já jsem celý vesmír. Já jsem skoro všechno. A navíc, dávej bacha, jsem na všech kanálech vize," rozesmál se Bobby. "Jsem šťastný, že jsem idiot!"

"I-D-I-O-T," vmísil se do hovoru starší muž. "Inteligentní datové instrukce a operační translogika."

"Aha," říká hoch, "to je na mě moc složitý. Můžu už jít?"

"Kam spěcháš?" vyšpulil Bobby rty. "Jenom proto, že jsem přešel na druhou stranu, už mne nemáš rád?"

"Vždycky ti to strašilo v paliči, Bobby. Už jsi poznal rozdíl mezi tím, kdy tě má někdo rád a kdy se na tebe jenom dívá?"

"Chytřej chlapeček," říká Bobby. "Tak moudřej a vzdělanej. Tak nadupanej. Na týhle straně v tom není žádný rozdíl. Možná nikdy nebyl. Když mě máš rád, díváš se na mě. Když se nedíváš, znamená to, že jsem pro tebe vzduch, že nejsem důležitý. A když nejsem pro někoho důležitý, tak vlastně neexistuju. Je to tak?"

Chlapec zakroutil hlavou.

"Ne, můj hochu, já mám pravdu," směje se Bobby. "A ty věříš, že mám pravdu, protože jinak bys sem nepřišel kroutit tou svou Hezounskou prdelkou, ne? Chceš, aby se na tebe dívali, chceš být obdivován. Ty se díváš na mne, já se dívám na tebe."

Tak jde život."

Chlapec zvedá hlavu a dívá se na staršího muže. Potřebuje si odpočinout od Bobbyho dokonalosti. "Jak mě může vidět?"

"Sensory v zařízení. Technika. Nic, o co byste se musel starat."

Vzdychá. Měl by být raději nahoře nebo na druhém konci města a trsat s ostatními, hrát roli Hezounka, dokud to půjde. Za pár měsíců se mu snad tato možnost bude líbit víc. Tou dobou už možná nebude patřit mezi Hezounky. Bude si hledat jinou tvář a postupně vypadne ze hry. Pak už jen bude klouzat dolů a nikdo o něj nebude stát. Vyloučí ho z věcí, o kterých by třeba rád něco věděl. Dokáže tomu čelit? Pohlédne na mladšího muže. Ten je dospělý od hlavy až k patě, nemá už jiskru. Jo, ale co on. Dokáže se tomu postavit on?

Neví. Zvykl si, že nikdy nemá na výběr. Teď, když si může volit, zdá se mu, že je to tím horší. Bobbyho obraz vypadá, jako by na něm hledal nějaké zvláštní znamení, jeho hezké oči září nadějí.

Starší muž se nahýbá a tiše mu říká do ucha: "Musíme vás mít dřív, než vám bude pětadvacet, než vám přestane růst mozek. Ještě rostoucí mozková hmota se přizpůsobí. Někteří z Bobbyho předchůdců se fantasticky přizpůsobili svému novému prostředí. Čisté video. Máme personál, který celý den jenom sleduje a vykládá jejich symboly pro objevy v oblasti myšlení. A Hezounky budeme brát tak dlouho, dokud po nich bude veřejná poptávka. Nejúčinnější způsob, jak najít nejlepší objekty, je sáhnout po lidech, které chce každý vidět nebo jimi být. Špička trendu je jako sedmé nebe. A i když třeba nikdy nepronášíš, pořád bavíš lidi. Pro Hezounka to není tak špatný život. Nikdy nestárnout, nebýt nemocen, neztratit kontakt. Když jsi byl celý život mladý, proč se učit stárnout? Proč se učit, jak žít bez všech těch věcí, které máš teď..."

Zacpává si rukama uši. Starší muž stále ještě mluví, Bobby také něco říká. Mladší muž a žena přišli blíž, aby na něj zkusili nějak zapůsobit. Občerstvení padá z podnosu. Hoch si proráží cestu z křesla a utíká ke dveřím.

"Hej, chlapečku" volá za ním Bobby. "Dej mi ještě minutku. Řekni mi, vo co ti de."

On neodpovídá. Co může člověk říct někomu, kdo je jenom čistá informace, že?

U předních dveří stojí jiný chlápek, větší a na první pohled nebezpečnější než Jeho Veličenstvo Číro. Jeho úkolem je ale bránit lidem ve vstupu, ne v odchodu. Když chceš vyskočit z vlaku, jen si jdi, ty ubožáku, který nedokáže držet krok. I když jsi třeba Hezounek. Čte to v chlapíkově tváři, když vychází z hluku uvnitř ven na ulici do ticha třetí hodiny ranní.

Nechávají ho odejít. Nedělá si žádné iluze. Necháávají ho odejít z místnosti, protože o něm vědí vše. Vědí, že žije, jako žil Bobby. Vědí, že má rád, co Bobby miloval - kluby, obdiv a lidi podléhající kouzlu jeho osobnosti. Nemohl by zatlouct, že mu na tom záleží, protože to miluje. Není si dokonce jist, zdali to nemá radši než vůbec kdy Bobbyho nebo zdali mu na tom nezáleží víc než na životě. Víc než na vlastním životě.

A teď jde po ulici ve tři ráno, což je v klubu ta nejlepší hodina, a míří k domovu. Možná, že opravdu je nemoderní ubožák, ať už se mu líbí cokoliv. Je dokonce příliš hloupý, než aby zůstal v klubu, natož aby urval lístek na cestu do nebe. Jde pořád dál, cítí noční chlad, ale nedbá. Bobby už nemusí mrznout cestou domů, říká si. Bobby dokonce ani nemusí snášet nekonečné hodiny mezi dvěma návštěvami klubu, pokud nechce. Každá jeho hodina je ta jediná pravá a nejlepší. Dokonce, i když ho vypnou, nic nepozná. Cvak, a je o den později, cvak, a rok je pryč, cvak, a je po tobě. Bezbolestně.

Bobby možná kápl na to pravé, říká si, když sám kráčí po chodníku. Když zakalí třeba hned zítra, kdo si toho všimne? Jako když odešel z parketu - přijdou jiní a mezeru po něm hned zaplní. Nakonec to všem bude jedno.

Najednou se usměje. Ano, ale jim ne. Dokud ho nemají v hrsti, není jim to jedno. Dokud na sobě má maso, s nímž může tančit a předvádět se a cítit, je to pro ně zatracený rozdíl. Dokonce i když už ho nebudou chtít, pořád bude tím jedním, kterého nedostali. Mne si zkřehlé ruce, aby se zahřál, cítí, jak se kůže tře o kůži, skutečně to cítí poprvé po dlouhé době a myslí najednou na šestnáct miliónů různých věcí, snad každou buňkou mozku na jinou, možná může počítat i s buňkami, které se v jeho těle teprve rodí.

Jde dál a myslí na to, že může něco změnit, a na všechny maličkosti, z nichž nebudou moci udělat programy. Hlava se mu točí radostí - neví totiž, co všechno se ještě může stát.

A oni taky ne.

přeložil Stanislav Švachouček